V. ÉVFOLYAM, 26. SZÁM. ARA 30 FILLÉR. 1955. DECEMBER 21.

TANULNI! TANULNI! TANULNI!

KÖZGAZDÁSZ

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

A számviteli vizsgák előtt

Az egyetem legtöbb hallgatóját érdekli, hogyan fog sikerülni számviteli vizsgája — hiszen mintegy 1200 délelőtti és 900 levelező hallgató tanul valamilyen számviteli tárgyat.

A legnehezebb feladat előtt a IV. évfolyamok állnak, az ipar- és a pénzügyszakon.

Az iparszak IV. évfolyama ebben a félévben egyszerre vizsgázik ipari könyvvitelből és az iparvállalatok gazdasági tevékenységének elemzéséből. E — kétségtelenül nehéz — vizsga előfeltételei: a tananyag, a gyakorlatok, a példák időbeni kiadása. Hallgatóink napi tanulmányi munkájának segítségét tanszékünk dolgozói — véleményem szerint — megteremtették. Hallgatóinknak különösen az anyag ipari számviteli részétől való *kezdeti idegenkedését is sikerült legyőzni. Az évközi ellenőrző dolgozatok, a kiadott házi dolgozat szükségszerűen létrehozta a folyamatos tanulást. Ez eredményezte, hogy míg korábban ebből a tárgyból mintegy 50 hallgató állt bukásra, ma már minden hallgató megszerezte a vizsgárabocsátás jogát.* Sőt a szak annyira „belejött a tanulásba", hogy a december 21—22-i elővizsgára az évfolyamok több mint a fele jelentkezett. Remélem — hiszen ennek ma már minden előfeltétele megvan — a vizsgák eredménye kielégítő lesz.

A pénzügyszak IV. évfolyamának hallgatói szintén két számviteli tárgyból szereznek osztályzatot: gyakorlati jegyet mezőgazdasági számvitelből, s kollokválnak az iparvállalatok gazdasági tevékenységének elemzéséből. E szakon is baj volt eleinte a munkafegyelemmel. Az iparvállalatok gazdasági tevékenységének elemzése előadásokon — hétfő reggel 8 órától 10 óráig — rendszeres ellenőrző dolgozatok, gyakorlatokon a tananyag állandó számonkérése minimumra csökkentette a hiányzásokat. A mezőgazdasági számvitel gyakorlati vizsgái már megvoltak. *A szak igen szép eredményt ért el. At átlag 4,2 volt. Harmincegyen kaptak jelest, elégséges osztályzat mindössze hét, bukás pedig egy sem volt.*

A harmadik tárgy a könyvvitel elmélete, amelynek vizsgája — bár más vonatkozásban, mint a többi számviteli tárgy — néhány problémát vet fel. E tárgyból a hallgatók először vizsgáznak. A számviteli tanszék tanárainak a hallgatókkal — különösen a szakérettségisekkel — való állandó rendszeres foglalkozása ebből a tárgyból is meghozza az eredményt.

Azok a hallgatók, akik a többi szakszámviteli tárgyból (ipari könyvvitelből, kereskedelmi könyvvitelből) kollokválnak vagy szigorlatoznak, ha évközben rendszeresen tanulnak — s az évközi ellenőrző dolgozatok eredménye *általában ezt bizonyítja — a vizsga előtti szorgalmas tanulás esetén nyugodtan tekinthetnek vizsgájuk elé, nem érheti őket meglepetés.*

Most, a vizsgák előtt, valamennyi számviteli tárgyból — s ez nagyon fontos — alaposan át kell tanulmányozni a tankönyv, a jegyzet mellett a gyakorlatok, a példák anyagát is. A számvitelnél ugyanis technikai minimum: az írásbeli vizsgának legalább elégséges osztályzata. Véleményem szerint ez az előfeltétel helyes s nem fölösleges akadály. A számviteli adatszolgáltatás, az adatok elemzése írásbeli tényanyagon alapszik. Aki önmaga nem tud egy ilyen anyagot elkészíteni, hogyan tudhat majd a gyakorlati életben adatokat elemezni vagy ilyen munkát irányítani?

A számviteli tanszék dolgozói is iparkodtak előkészíteni a vizsgákat. Tananyagaink, útmutatóink, példatáraink — sok új elméleti és gyakorlati tapasztalat felhasználásával — általában időben megjelentek. Sokat foglalkoztunk év közben oktatási módszereink megjavításával is. Most a vizsgák előtt megvitattuk az írásbeli feladatokat, a szóbeli tételeket, kidolgoztuk e sokféle vizsga egységes értékelési irányelveit. Elhatároztuk, hogy a vizsgaidőszak alatt fokozzuk az egyéni és csoportos konzultációk nyújtotta segítséget.

Minden reményünk megvan tehát arra, hogy ha hallgatóink a vizsgákra lelkiismeretesen készülnek, a számviteli vizsgák eredményei hallgatóink alapos számviteli és elemzési tudását fogják bizonyítani.

Fogaras István
Számviteli tanszék vezetője

SZTÁLIN SZÜLETÉSÉNEK 76. ÉVFORDULÓJA

December 21-én ünnepeljük *Lenin* ügye nagy továbbfolytatójának, leghűségesebb harcostársának, *Sztálinnak* 76. születésnapját. Jól emlékszünk még — hisz nem olyan rég történt — arra a lesújtó hírre, hogy a mi szeretett *Sztálinunk* meghalt. Most azonban, december 21-én ne erre gondoljunk, hanem arra, hogy az ő halála után művei, tanításai továbbélnek mindazokban a százmilliókban, akik a születő és egyre erősödő új élet útján haladnak.

A mi egyetemünk a marxizmus—leninizmus elméletének és gyakorlatának szellemében oktatja és neveli a hallgatókat. Mindennap találkoznak tanulmányaik során nagy klasszikusaink műveivel. E művek alapos elsajátítása legfontosabb ahhoz, hogy a közgazdász jó közgazdász legyen. *Sztálin* tanításainak és munkájának, amelyet a marxizmus—leninizmus eszméinek gyakorlatba való átültetésével tett óriási jelentősége van, különösen számunkra. Erre csak egy példát emeljünk ki: a szocialista iparosítás problémáját.

A párt *Sztálin* vezette *Központi Bizottságának* irányítása alatt a szovjet nép végrehajtotta a szocialista iparosítást. *Sztálin* volt az, aki *Lenin* tanítását megvédte azokkal szemben, akik szembefordultak a szocialista iparosítás lenini alapelveivel. Ő volt az, aki szívós harcban győzte le az ingadozókat, kételkedőket, akik nem fogadták el a nehézipar elsődlegességéről szóló lenini tanításokat. Ő volt az, aki zseniálisan megfogalmazta a szocialista gazdaság alaptörvényét, ebben rámutatva a technika fejlesztésének fontosságára.

Ez a probléma a mi problémánk is. A szocialista iparosítás, a nehézipar gyorsabb fejlesztése napjainknak, második ötéves tervünknek is fő feladata. Csak ez lehet a szebb és jobb életünk alapfeltétele. Kinek másnak, ha nem közgazdásznak kell alaposan megérteni e tanítások mély értelmét. Ma már az emberiségnek körülbelül egyharmada — köztük mi, a magyar nép is *Marx—Engels—Lenin—Sztálin* útját járjuk, ez az egyszerű dolgozó embermilliók egyetlen járható útja. Nem kétséges, hogy erre az útra fog lépni az a sok százmillió is, akiknek még nem sikerült ide eljutni. Éljen bennünk tovább *Sztálin* nagy műve, és váljék munkánkban olyan erővé, amely a szocializmus építésében egész népünk javára válik.

Hazánk az ENSZ-ben

Csütörtök délelőtt egyetemünk hallgatói és vezetői lelkes hangulatú röpgyűléseken emlékeztek meg arról az eseményről, hogy a Magyar Népköztársaság az ENSZ tagja lett. Ez a tény is bizonyítja, hogy a Szovjetunió minden alkalmat megragad a nemzetközi feszültség enyhítésére.

Szerdán már úgy látszott, hogy meghiusul az ENSZ-be felvételüket kérő országok azon törekvése, hogy az ENSZ keretein belül ők is hozzájáruljanak a nemzetközi helyzet enyhítéséhez, a béke megszilárdításához.

A Szovjetunió az egyesült nemzetek tagjainak többségétől támogatva, nagy erőfeszítéseket tett az ENSZ-be belépni kívánó államok megkülönböztetés nélküli felvételéért.

A szovjet diplomácia fáradozásait siker koronázta, s a szerda esti ülésen a Magyar Népköztársaságot, s még tizenöt országot felvettek az ENSZ tagjai közé.

AZ ÚJ ÉV KÖSZÖNTÉSE

Van valami szimbolikusan szép abban, hogy a régi és az új év találkozásának pillanatában a legigazibb érzések jutnak felszínre bennünk. Talán valóban csak egy pillanat, amíg teljes szívünkkel, szinte egyazon dobogás üteme alatt tekintünk végig múltunkon és mérjük a jövő távlatát. Nemzetközi érzés ez, mert 0 óra 0 perckor a világ minden részében megállnak az emberek, poharat fognak és köszöntik holnapukat. A poharakban bor van, még a múlt év munkájának csillogó eredménye, de már az új üdvözlésére emeljük magasba.

Mint minden ünnep, az újév is szimbólika. Ezért oly kedves. Önmagunkra, és a világgal való kapcsolataink figyelmeztet. Az év: időegység, de ennél a meghatározásnál sokkal több. Eredményeink, fejlődésünk, vagy éppen visszaesésünk egysége. Van egy jó közmondás: „Az idő megy? — Nem. Az idő áll. Mi megyünk". Ezért gondolunk vissza a már megtett útra, és ezért gondolunk a még taposatlan, a jövő ösvényére.

Útjainkon nem járunk egyedül. Sorsunk ezer szállal fonódik egybe társaink sorsaival, hazánk sorsával, a világ sorsával. Népek milliói haladnak együtt az időben, hol barátságban, hol ellenségeskedve. De a népek millióinak mai legszentebb érzése csak az, hogy barátságban haladjanak együtt az emberi fejlődés végeláthatatlan távlatába. *Észak halászai halászni akarnak, a mérnökök gyárat, iskolát építeni, a közgazdászok tervezni az anyák gyermekeiket felnevelni, és a gyermekek tanulni, játszani szeretnének.* Társadalmunk fejlődéséről, és így az egyének jövőjéről van szó. Mindez azt kérdi: mit hoz a holnap?

Mind a társadalom, mind az egyén haladását a tudatosság irányítja. Kétségtelen, hogy ez felelőssé tesz önmagunkkal, de a társadalommal szemben is. Mit hoz a holnap? — kérdezzük, de érezzük, hogy a kérdés ilyenfajta feltevése csak önámítás. A holnap semmit sem hoz, hanem csak mi hozhatjuk magunknak a holnapot. Ez a holnap olyan lesz, amilyent meg tudunk teremteni.

A világszerte egyre inkább megerősödő békemozgalom, az emberség nagyszerű megnyilvánulása, bizalommal tölti el a lelkeket. Az emberek érzik, hogy van értelme munkájuknak, és ez még a további alkotás vágyát ébreszi. „A genfi szellem" néven új fogalom született az 1955-ös évben: a remény, a jószándék, a megértés fogalma. A tudomány az atomenergiát nem kalandorok, hanem mérnökök, alkotómérnökök kezébe kívánja adni. A becsületes emberek világszerte védik az emberség, a humanitás érdekeit.

Felelősek vagyunk a múltért, de nem kevésbé a jövőért. Energiákkal rendelkezünk, építő- és gyilkoló energiákkal. Milyen holnapot teremtünk ezekkel és a szívek energiáival? Mire használjuk erőnket és a természet kincseit? — Tőlünk függ!

A népek nagy családján belül az építők büszke tudatával tekintünk hazánkra. *Új társadalmi rendet építünk. A Dunántúl dombos tájaitól az Alföld síkságán keresztül, de az egész béketáborhoz kapcsolódva építjük a tudatos jövőt. Sztálinváros, Inota, a barcsi Micsurin Termelőszövetkezet mutatja, hogy helyes úton járunk — a felszabadult emberek békés, országépítő útján.*

Szeretünk élni, mert ismerjük az élet értelmét. Szeretünk élni mert emberek vagyunk és szeretjük az embereket, mert egyformák vagyunk. Szeretjük a világot, mert halad, mert elősegíti, hogy egyre inkább igaz emberek legyünk.

Szilveszter éjszakáján egy pillanatra mindannyian magunkra és társainkra gondolunk, s a titokzatosnak hirdetett jövő elveszti burkolt jellegét. Hiszen nem a vak szeszély, hanem a tudatos emberi elme gyümölcse lesz.

Gárdos Andor

Az első vizsgám!

DÉLUTÁN KEZDŐDÖTT.

A közös konzultáción elég jól ment a tananyag, de voltak olyan kérdések is, amelyek csak döcögtek. Gyorsan feljegyeztem, amit még át kell nézni.

Alighogy befejeződött a konzultáció, megkezdődött a „sírás". Lányaink valósággal kétségbeesetten néztek a jövő elé — és mi, fiúk, legalább annyira féltünk a másnapi vizsgáktól, de hősiesen, remegő kézzel, elcsukló hangon szónokoltunk.

— Ez az első vizsgánk az egyetemen — kezdte az egyik lány félénken —, nem is tudom, mi lesz velem, ha...

— Ki ne mondd! — süvített fel élesen egy hang.

Szerencsére odajött egy felsőéves — tapasztalatokkal teli, sok vizsgát túlélt egyetemista — és lecsillapította a kedélyeket.

— Ne izguljatok, főleg, ha tanultatok.

— Igen ám, de holnap én meg sem merek szólalni — szólt közbe megint valamelyik lány —, ha rámnéz a vizsgáztató, még a nevemet is elfelejtem.

A FELSŐÉVES NEVETETT. Vidáman csillogtatta a fogsorát, hiába, meglátszik, hogy ő már átélt néhány „vihart".

— A vizsgáztatók is azt akarják, hogy jó eredményeket érjetek el. Ne gondoljátok, hogy ki akarnak „szúrni" veletek. S ők is tudják, hogy most vizsgáztok először.

— Egész éjjel tanulni fogok — határozta el valamelyik fiú.

A tanácsadónk mintha csak erre várt volna, hirtelen elkezdte:

— Épp' ezt akarom mondani! Eszetekbe se jusson, egész éjjel tanulni. Menjetek haza, nézzétek át, amit még nem értettetek meg teljesen, aztán aludjatok egy jó nagyot. Holnap korán keltek, friss hidegvízben megmosakodtok, és holnap ilyenkor már nevetni fogtok az egészen...

*

KÖNNYŰ EZT IGY ELMONDANI — gondoltam este, amikor már lefeküdtem. Bámultam a sötétséget — valahogy úgy éreztem magam, mint amikor a moziban elszakad a film. Ülünk néhány pillanatig a sötétben, feszült csend — még az első képek kavarognak előttünk, s egy kicsit félszegen, sután várunk, most mi lesz.

Újra és újra megelevenedik a kép, a kétségbeesett társaim arca, akik ugyanúgy féltek a vizsgáktól, mint én.

Már félig elaludtam, amikor — mintha robbanás ébresztett volna fel, hirtelen felültem. Hogy is van a földjáradék? A földjáradék! A földjáradék!? Ordította minden körülöttem, és egy közelgő éjszakai villamos kereke is ezt kopogta: Föld-já-ra-dék...

Kiugrottam az ágyból. Megnéztem a jegyzetemet. Közben ide is, oda is bekukkantottam és elhűlt a vérem, valahogy nem értettem. Mindent elfelejtettem — vágott belém jegesen a gondolat —, pedig hogy tanultam.

Kétségbeesetten vánszorogtam vissza a szobámba. A meleg ágy elzsibbasztott és mindenbe beleegyező szomorúság vett erőt rajtam.

Az egyik távoli torony órája tompán 12-t ütött, és még arra emlékszem, hogy az extraprofitról feleltem saját magamnak, — aztán elaludtam.

*

IZGATOTTAN JÁRTUNK a folyosón. Négy lépés előre — ott egy fal. Hátra arc. Négy lépés előre — és ott az ajtó, amely egymás után nyeli el a vizsgázókat.

Én következtem!...

Nem tudtam semmire sem gondolni. Barátaim — akik már kijöttek — mosolyogva mesélték, mennyire kár izgulni, hiszen olyan kedves a vizsgáztató, és a kérdések sem nehezek...

Éleset csikordult az ajtó, kivágódott, majd dörömbölve becsapódott —, legalábbis képzeletem felnagyította a halk ajtónyitást.

Bent voltam a szobában. Ezek a legizgalmasabb percek — most dől el, hogy érdemes volt-e tanulni.

— Tessék, elvtárs, húzzon egy kérdést.

ODAVÁNSZOROGTAM. Felvettem a legfelsőt — nekem már úgyis mindegy. Megnéztem — valami halványan „derengett".

— Szabad? — kérte el a kérdést a vizsgáztató. Majd visszaadta — szép kérdés. Készüljön fel rá az elvtárs, jó alaposan gondolja át, mert elég nehéz.

A hang, a magabiztos, nyugodt tanács egyszerre visszaadta az erőm. Míg mentem az asztalhoz, már kezdtem a gondolatomat csoportosítani. Aztán eszembejutott minden. Szinte „füstölt" a tollam, úgy írtam.

S elérkezett a legnehezebb pillanat.

Szembeültem a vizsgáztatóval. Még egy-két másodperc — lábam ütemesen rúgdosta az asztalt és mindenáron szét akartam törni a ceruzám — aztán eleinte remegő hangon, majd mindjobban belelendülve elkezdtem beszélni.

Megjött az önbizalmam és éreztem, az első, legnehezebb próbán túl vagyok...

—B—

Egy DISZ-szervező

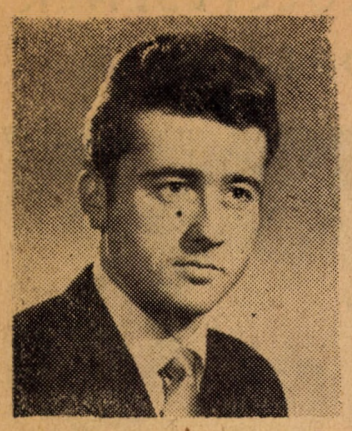

Zombori György elvtárs komoly, halkszavú fiatalember. Ő irányítja az ipar III/4-es szeminárium DISZ-csoportját. Társadalmi munkáját jól szervezi s nem egymaga végzi. A csoport tagjai közül különösen aktív Horváth Imre elvtárs és Stummer Krisztina, a kis kollektíva államfelelőse. Ők hárman együtt dolgoznak, s figyelemmel kísérik a szeminárium életét.

A problémákat közösen megoldani sokkal könnyebb — vélekedik Zombori elvtárs.

Így van ez például a csoport munkaértekezletének előkészítésénél, a szociális kérdések elintézésénél, s egyéb sürgős feladat megoldásánál.

Nem meglepő, hogy Zombori elvtárs tanulmányi eredménye jeles, mely kihat a szeminárium többi hallgatójára is. Vasszorgalommal, kitartó munkával elérte a csoport, hogy a szemináriumok tanulmányi versenyében az elsők közé került.

Faliujság, melyet sokan olvasnak

A szünetekben népes csoportok gyűlnek össze a II. emeleti lépcső fordulójában lévő faliújságnál.

A faliújságot a *Sere Éva* nyelvtanárnő vezetése alatt álló harmadéves francia főnyelves külker. csoport szerkesztette *Paul Eluard*, a három éve elhunyt nagy francia költő emlékére. Az ötletesen, ízléssel kiválogatott versek, képek és cikkek nagy érdeklődést váltottak ki. Azóta több helyről hallottuk, hogy jó lenne, ha a rendszeresen megjelenő faliújságok is többet foglalkoznának kulturális kérdésekkel.

ODESSZAI LEVÉL

A Szovjetunióban tanuló magyar ösztöndíjas egyetemisták „Tanulj Jobban" című lapjából.

Hetek óta lázasan készült kultúrgárdánk, s az elsőévesek türelmetlenül számolták a napokat a kirándulásig. Messzeföldön híres Bugyonnij kolhoz dolgozói hívtak meg bennünket, hogy megismerkedjünk egymással.

Vasárnap volt, amikor a *Bugyonnij* kolhoz felé — velünk, az odesszai magyar diákokkal elindult a busz.

Nemsokára áthaladtunk a híres *Berezovka* községen, ahol a fiatal szovjet állam első gépállomása alakult. A táj jellege itt már más: a száraz, terméketlen, tengermelléki talajt dús, fekete föld váltja fel.

Meglepetve kiáltunk fel, amikor megpillantjuk a *Bugyonnij* kolhozt körülvevő erdősávokat. A mezőgazdasági főiskolán tanuló társaink a szakértő szemével dicsérik a vetéseket, a szépen gondozott szőlőt. Megérkeztünk.

Üdvözlés után elindulunk megtekinteni a kolhozt. Megtudjuk, hogy több mint *30 éves a gazdaság, s bár a háború alatt elpusztult, de ma már milliomos kolhozzá fejlődött, amely a háború után hatalmas lakásépítésbe fogott, s nagy településsé változott. Saját Diesel-villanyerőművük van, téglát gyártanak, saját malmukban őrölnek, s 13 autóval végzik a szállítást.* Megtekintjük az állatállományt is. Most építettek egy modern technikával berendezett tehénistállót. Mellette pedig már rakják a másik épület falát.

Végignézzük a kolhoz új házsorait, az újonnan telepített parkot, s szinte szemünk előtt fejlődik ez a szép gazdaság.

Kis körutunkról visszatérve, a kultúrházban *Makar Anyiszimoviccsal*, a kolhoz elnökével ismerkedünk meg, aki már 30 éve irányítja a munkát, s tagja *a Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsának.*

Ebéd után sok a szabadidő. Hiszen csak este hétkor lépünk fel. Néhányan összeverődünk és egy gyakorlatát itt töltő magyar barátunk vezetésével kisétálunk a földekre...

Mi, akik eddig csak a *Viharsarok* földjeit ismertük, nem győzzük csodálni a zsíros, fekete földeket, melyek tiszták, gondozottak. Visszagondolunk arra, hogy otthon bizony a földeken sok helyütt nagy a gyom. Megtudjuk, hogy egy *kukoricaszáron három-négy kifejlett cső terem.* Sokat tanulhatunk a *Bugyonnij kolhozistáktól*, akik a sztálini terv alapján ültették erdősávjaikat, s ma már magasra nőtt fák dísz-sorai védik a korábbi kopár tájat. Megtanulhatjuk tőlük, hogy a közös gazdálkodás gyümölcsei milyen nagyszerűek, de csak kitartó munkával lehet ezt elérni. Nem az első évben nőttek ilyen nagyra az erdők, épültek a házsorok, az erőmű de megérte a fáradságot. Hiszen a közös munka, modern nagyüzemi gazdálkodás a kolhozistáknak gondtalan öregkort, a fiataloknak szebb életet juttatott osztályrészül.

Beszélgetés közben visszatérünk a kultúrházba, ahol nagy sikert aratnak táncosaink az üveges tánccal. Meglepik a közönséget egy ukrán dallal is. Öröm hallgatni *Makár* elvtárs szavait, aki elmondja, hogy *csak most látja, mennyire hasonlít a magyar nép lelkivilága az ukráneához. A mi dalaink, táncaink az ő vérüket is megpezsdítették.*

Majd dúsan terített asztalok mellett vidám nótázásba kezdtünk. Néhány perc múlva előkerül a harmonika is, és a vidám társaság táncra perdül.

Már éjfél felé jár az idő, s bizony nehezünkre esik a búcsú ezektől az erősjellemű, kedves emberektől, akiket máris szívünkbe zártunk.

A busz motorja pedig felbúg, s visz bennünket újra Odessza felé.

Pasitka Bálint,
Technológiai Főiskola I. évfolyam hallgatója

Ha nem hallod, elmondhatom

Nem hallod, hát elmondhatom
mázsányi súlyok kellenek, hogy földre húzzák
oly légiesen tiszta e szerelem.
Nem is kívánom, hogy több legyen
nem kívánom, hogy enyém légy
(nevethetsz rajta fura szerelem)
nem kívánom, hogy ajkad izgató pirosát
lelopni engedd.
Nem kívánom, hogy hajad selymes leplébe
rejthessem büszkeségem és szégyenem,
nem kívánom, hogy fogad hegyes tűivel
belevésd örök emlékezetre húsomba titkodat
nem kívánom, hogy ismerj,
nem tehetem.
Messze estem Tőled, mint föld a naptól,
Csak azt szeretném,
mint gázlámpa lángja a bura alatt
úgy táncolj bennem.
Mást nem kívánok, mert
mázsányi súlyok kellenek, hogy földre húzzák,
oly légiesen tiszta e szerelem.

Tóth László

Béketalálkozó

Néhány perc a félemeleten

Sokszor álldogálnak hallgatók a félemeleti lépcsőházban. A faliújságot olvassák. Mindig találni valami újat, de most... a DISZ-bizottság hirdetőtáblája hírüladja, hogy december 3-án Télapó-bál lesz. Az I-es pártszervezet sajtója pedig 3 cikket közöl a november 23-án megtartott vezetőségválasztásról. Tévedés ne essék, a cikkek feltétlenül helyesek és dicséretreméltó az a gondoskodás, ahogyan ismertetik, s népszerűsítik a jelölteket. De, hogy az alapszervezeteknek három héttel a választás után ne legyen más problémája, az kissé furcsa. (A faliújság szerkesztője: *Ritter Sándor).*

*

A II-es pártalapszervezet sajtója nagyszerűen foglalkozik a hallgatók tanulmányi helyzetével, a vizsgára való készülődéssel. Marad hely a vezetőségválasztó taggyűlés értékelésére is, a dicséretre, a megrovásra, és egyéb problémákra. Jólesik azt tapasztalni, hogy a pártalapszervezet ennyire szívén viseli a hallgatók ügyét. (Az újság szerkesztője: Lakatos Judit, munkatársa Pál János volt.)

*

Bizonyára a DISZ-bizottság faliújsága is hasonló. Sokatígérően kutatjuk végig az újságot. A szépen hangzó jelszó megerősíti bizakodásunkat: „alapos tanulással a vizsgák sikeréért". De hamar le kellett szállnunk a reménység uborkafájáról. Nem találtunk egyebet a szünet utáni tanulmányi helyzet értékelésénél, hacsak nem nevezzük vizsgára készülésnek az innen-onnan rovat rövid, felsorolásszerű ténymegállapításait, egyes dolgozatok átlageredményeiről (faliújságfelelős: *Molnár Tibor).*

*

Legjobb lesz továbbfolytatni utunkat, le- avagy felfelé a lépcsőn, mert még egyéb hibákra is fény derül. Legyünk azonban egy kicsit bizakodók és adjunk kifejezést azon reményünknek, hogyha legközelebb erre járunk, aktuális, az eddigieknél változatosabb új cikkekkel büszkélkedő faliújságokkal köszönt a félemelet.

—dia—

Vörösmarty-est

December 13, este 6 óra. Az egyetem klubterme szokatlanul élénk. Most azonban nem a törzslátogatók zaja tölti be. Ezek a hallgatók nem akarnak sakkozni vagy rádiót hallgatni. A *Vörösmarty* emlékező esten szeretnének részt venni. Nincsenek sokan, talán tizenöten vagy huszan. Kicsit türelmetlenek már, de ez érthető. Az óramutató már régen elhagyta a hirdetett időpontot, mikor megérkeznek a vendégek; a Színművészeti Főiskola hallgatói: *Meggyesi Mária, Láng József, Lőtte Attila.*

Néhány székzörgés még és megkezdődik a *Vörösmarty-est.*

A bevezetés kicsit ideges, szaggatott. Látszik, hogy az előadó valóban arra készült, hogy őt kérdezzék.

A szavalatok már jóval szerencsésebbek. Különösen jók a kiválasztott versek. Ezek a költemények, mint sokoldalú, s mindenben szinte tökéletes művészt mutatják meg *Vörösmartyt.* A *„Szép Ilonka"* című költemény szomorúan kedves hangja éppoly elragadó, mint a *„Csongor és Tünde"*-részlet fejedelmének kétségbeesett, kissé tragikus monológja. A *„Petike"* bájos, játékos hangulata éppúgy meghatja az embert, mint *„Az emberek"* sötét, lemondó, szinte megrázó kiáltása: „Nincsen remény!"

Hangos taps hangzik el minden költemény után. S nem érdemtelenül. A fiatal színművészjelöltek hangja s játéka egyaránt azon igyekezetüket tükrözi, hogy jól szerepeljenek.

Nagyon hálás lenne, ha ezt a kultúrosztály többször megismételné, hiszen egyetemünkön — természeténél fogva — a hallgatók úgyis keveset hallanak az irodalomról, az emberek szórakozásának erről a kimeríthetetlen kincsestáráról.

Vasárnap délelőtt a nagyelőadóban tartották a IX. kerületi békeharcosok találkozójukat. Fiatal és idős nők, szemüveges, őszhajú bácsik, fiatalemberek jöttek el, hogy meghallgassák *Porzsolt* elvtárs beszámolóját.

Az előadó ismertette a jelenlegi nemzetközi helyzetet, beszámolt *Hruscsov* és *Bulganyin* elvtársak indiai útjáról, beszélt a békéről, és arról a nagy eredményről, hogy hazánkat felvették az ENSZ-be.

Az előadás után sokan hozzászóltak.

Pataki elvtársnő, az anyák és a nők nevében beszélt: *„Nem akarunk mégegyszer gyermekeket felnevelni azért, hogy elhurcolják, és megöljék őket".*

A sertésvágóhíd küldötte azt javasolta, hogy „küldjünk táviratot a *Szovjetuniónak*, ezzel is fejezzük ki hálánkat, amiért felvettek bennünket az ENSZ-be". A javaslatot a békeharcosok egyhangúlag elfogadták.

Végül *Porzsolt* elvtárs átadta az *Országos Béketanács* ajándékait, jutalmait — aranyérmeket, ezüstérmeket, és díszokleveleket —, a kerület legjobb békeharcosainak. Egyetemünk Földrajzi tanszékének docense: *Gyenes Lajos* elvtárs is oklevelet kapott a békeharcban elért jó munkájáért.

Népfrontgyűlés az aulában

Pénteken este újabb megtiszteltetés ért bennünket. Az egyetemünk aulájában a IX. kerületi Népfront Bizottság gyűlést tartott. Néhány perccel hat óra előtt az üzemek dolgozói, a kerület lakosságának képviselői zsúfolásig megtöltötték a hatalmas termet.

Bebrits Lajos elvtárs közlekedés- és postaügyi miniszter, a IX. kerület országgyűlési képviselője beszámolt választóinak munkájáról, a kerület utóbbi években elért fejlődéséről.

Bebrits elvtárs elmondotta, hogy kerületünk országos jelentőségű. Itt van a Ferencvárosi rendezőpályaudvar, az ország közlekedésének szíve. A Nagyvásártelep, a vágóhidak, a malmok és más élelmiszeripari üzemek, melyek a kerületet *Budapest* és az ország „gyomrává" teszik.

A kerületi tanácsnak többi között javasolta: gyorsítsák meg a lakásépítkezést, juttassák lakáshoz az arra rászorulókat. Később a közlekedés meggyorsításáról, a kerület üzemei tervteljesítéséről beszélt. A beszámolóhoz többen hozzászóltak, majd kultúrműsor következett.

Ipari forradalom

GONDOLKODÓ GÉPEK

Mi is tulajdonképpen az automatizálás? Megtudjuk, ha megnézzük az első, a múlt századbeli és a jelenlegi ipari forradalom közti különbséget. Míg a gőzgép feltalálásával az a folyamat indult, amelyben a nyersanyagok feldolgozására egyre több gépet állítottak be, jelenleg az iparban a gépeknek géppel történő irányítására térnek át. Az első ipari forradalomban a munkát végző izomerő helyett gépeket alkalmaztak. Ma viszont már az emberi agy irányító munkáját helyettesítik gépekkel. Ez az automatizálás. A munkadarab hosszú munkafolyamaton megy végig, anélkül, hogy emberi kéz érintené. Ha a termelés valamilyen hiba folytán megakad, akkor nincs szükség a gyárban szerszámos ládával szaladgáló, javító és karbantartó dolgozóra. Gépek regisztrálják a hibát, a javításra szoruló munkagépet kikapcsolják, s ha a hiba nem nagy, kijavítják. Ezeknek a folyamatoknak idegszálai a drótok s kábelek. Központjuk — agyuk — a sok száz elektroncső.

Uj tudomány keletkezett, a kibernetika, a gépi agy tudománya, amely a távközlés, távirányítás s az úgynevezett gépi emlékezet törvényeit kutatja. Mert ilyen is van: a gépek emlékeznek, majdnem emberi értelemben. A legtökéletesebb gépi agyak a számológépek, melyek lassan kiszorítják a termelési, az üzleti életben foglalkoztatott hatalmas hivatalnoksereget, s a hosszú ideig tartó tudományos számításokat percek alatt végzik. Működésük közben a kiszámított részadatokat félreteszik és mikor szükséges — sokszor órák múlva — előveszik és a további számításokhoz felhasználják. Ez már majdnem emlékezet.

Az automatizálásnak igen nagyok a társadalmi kihatásai, mind a szocialista, mind a kapitalista államokban. *A kapitalizmus ellentéteit egyre jobban kimélyíti, mert: 1. növeli a munkanélküliséget, 2. csökkenti a változó tőkét, tehát a profitrátát is, 3. a minimálisan szükséges tőkebefektetések növekedése miatt, növeli a konkurrenciát, s így egyre több kis- és középvállalat megy tönkre.*

A szocialista országokban, ahol a termelési viszonyok nem gátolják a fejlődést, hatásai egészen mások. *A termelékenység igen nagy növekedésével lehetővé válik a munkaidők csökkentése. Az embereknek egyre több idejük marad szórakozásra és pihenésre.* Másrészt viszont *a szellemi és fizikai munka közti különbség egyre jobban eltűnik,* mert már a munkásoknak nem fizikai erejükre, hanem technikai szakismeretekre, magasabb műveltségre lesz szükségük.

És mindez ma már nem utópia, hanem formálódó valóság.

Sz. T.

Közösen mégis könnyebb

S. Feri izzadó homlokkal hajolt a jegyzetek fölé. Sebesen rohant ceruzájának sötét éle a fehér lapokon, és sorra újabb papírlapokat szaggatott ki a füzetéből. Hatalmas számok gömbölyödtek egymás alatt — s mintha játszi kedve támadt volna, hasát begörbítve nevetett az ötös, az egyes pedig olyan kétségbeesetten lógott a lap szélén, mint valami fuldokló.

Hiába! Nem ment. Százszor megpróbálta már Feri, de nem sikerült. Mindig más eredmény jött ki — és érezte, hogy egyik sem jó. Idegesen fellapozta az iskolai gyakorlatokat, és újra nekikezdett a matematikai példa megoldásának.

Már éppen felcsillant a szeme — hogy végre megtalálta a megoldást —, amikor észrevette, hogy valaki mögötte áll, s nézi. Felpillantott. M. Lajos várakozott mosolyogva, a csoport egyik legjobb matematikusa.

Mi a fenét akar ez itt — robbant ki hirtelen Feriből a méreg és meglehetősen durván odaszólt:

— Te is jókor zavarsz. Már azt hittem, megértem az összefüggést, és akkor idejössz! Az ember már a könyvtárban sem tanulhat — füstölgött félhangosan, fortyogó méreggel.

— Bocsáss meg! Segíteni akartam, láttam, nagyon kínlódsz — válaszolt Lajos, megbántott hangon, ideges mozdulattal hátrasimította göndör, sötét haját, hirtelen megfordult és valósággal elszaladt.

Feri csak nézett utána. Kellemetlenül érintette az eset, legszívesebben utánasietett volna, vagy visszakiabálta volna, — de itt a könyvtárban nem lehet zajongani... De az önérzete is háborgott.

Nagyképűsködni akart és megjátszani a tanársegédet — morogta befelé, hogy meggyőzze magát igazáról, de nem sikerült. — Nem igaz! Tanítani akart.

*

Néhány nap múlva Feri úgy igyekezett, hogy Lajos közelébe kerüljön. Kirakta a matematika jegyzeteit, és feltűnően sokat töprengett egy példa felett. Néha kócos haja alól felpillantott — átnézett Lajosra, s tekintete visszafutott a példákhoz. Még „véletlen" készakarással a szembenülő Lajos lábát is megrúgta.

— Bocsánat — mondta. De Lajos nem vette észre, vagy legalábbis nem akarta. Többet várt. Csak azért is a matematikával foglalkozott. Játszi könnyedséggel megoldotta Lajos a példákat, aztán hanyagul kartávolságnyira, — de úgyhogy elolvasni már nem lehetett, ledobta a lámpa alá. Azt is észrevette, hogy Ferinek majd kiesik a szeme, úgy lesi, — de valahogy vissza akarta adni a múltkori kölcsönt. Vé-

MICHELANGELO

(1475—1564)

Michelangelo szobrásznak érezte magát akkor is, amikor festett. Megvetette a festészetet, mint ahogyan *Leonardo* is lenézte a szobrászatot. Csodálkozhatunk-e azon, hogy a reneszánsznak ez a két lángelméje, ki nem állhatta egymást? Egy *Varcchi* nevű olasz író körkérdést intézett a művészekhez, hogy a festészetet vagy a szobrászatot tartják-e többre. A viták lavinája indult meg. *Leonardo* ezt írja: *„A festészet ábrázolni tudja a dolgok áttetsző mivoltát is, míg a szobrászat a természeti tárgyakat pompázatosságuk nélkül mutatja neked“*. Máshol ezt olvassuk: *„A festészet jobban elfoglalja az értelmet, nagyobb művészetet igényel, és csodálatosabb, mint a szobrászat“*. Hát ez bizony nem valami hízelgő véleményalkotás szegény szobrászokról. És mit szól mindehhez *Michelangelo*? Mialatt a *sixtusi* kápolna mennyezetének kifestésén dolgozik, szonettet ír, melynek két kis részlete így hangzik: *„Görbült cső módjára görnyedek, s görbe csőből nem szökik magasra vízsugár... Nem vagyok jó helyen, mert nem vagyok festő“*. Hogy kinek volt igaza? Ennek a kérdésnek eldöntésére nem vagyok hivatott. Annyi mindenesetre tény, hogy *Leonardo* és *Michelangelo* egyaránt a plasztikai hatást igyekeztek alkotásaikban kifejezni, csakhogy eltérő eszközökkel: *Leonardo* a fény és árny lágy átmeneteivel, *Michelangelo* a formák erőteljes kialakításával valósította meg a plasztikát.

Michelangelo élete örökös viaskodásban telt el a sorssal, külvilággal, és önmagával. Egyik levelében így sóhajt fel: *„Az ember nem nevethet, ha körülötte az egész világ jajgat“*. Egyedülálló ember volt. Gondolatai, a lelkében dúló viharok emésztették, s jutottak kifejezésre alkotásaiban. Egy napon a Fórum egyik padjára ereszkedett, s gondolataiba merülten ült magányosan. Arra járt *Raffael*, híveitől körülvéve. *Michelangelo* felpillantott: *„Ugy jársz, kelsz, mintha fejedelem volnál“*. Raffael így felelt: *„Te pedig úgy ülsz itt elhagyottan, mint a hóhér“*. Pedig ez nem volt igaz. Gondolatai lekötötték, s gondolatainak társaságában érezte csak jól magát.

Két festett fő műve a római *sixtusi* kápolnát díszíti. Az egyik a mennyezet képciklusa, a másik az Utolsó ítélet című oltárkép. Mindkettő freskó. Érezni lehet rajtuk a szobrász kezének munkáját. Az alakok nem színeik és tónusaik, hanem formáik által élnek. Titánok, akik hatalmas tetterőben állanak előttünk. *Michelangelo* mennyezetképében az ótestamentum egy sor eseményét sorakoztatja egymás mellé.
az elkárhozottak pokolbazuhanását ábrázolja.

A sixtusi kápolna oltárfalát fedi az óriási méretű Utolsó ítélet. A mennybemenetelt, és az elkárhozottak pokolbazuhanását ábrázolja. Különösen az utóbbi ragadja meg a nézőt: összekuszált embertömeg zuhan le a magasból. Szenvedély, lázadás, düh, kín forgatja ki tagjaikat. Nemcsak a tömeg egész tökéletesen megformált tragédiai egység, hanem minden egyes alak külön-külön is.

És a szobrok? Méretükben hatalmasak, arányukban rendkívüliek. Jellemző rájuk, hogy csupa visszafojtott indulatot fejeznek ki, a kitörést megelőző pillanatban, vagy titáni alakok tépelődését ábrázolják. Visszafojtott indulatok, tépelődés... Igen, ez maga *Michelangelo*. Minden egyes szobormű az ő sajátos belső világát tükrözi. Az ifjú *Dávid* most markolja meg a parittyát, hogy a következő pillanatban elhajítsa a követ. *Mózes* vad indulattal markol szakállába. Arca a dühkitörés előtti pillanatot fejezi ki. Szinte várjuk, hogy az aggastyán felpattanjon és átkot szórjon népére.

„Az ember nem nevethet, ha az egész világ jajgat“. *Michelangelo* nem nevetett. Erről tanuskodik egész életműve.

Thomandl Ernő

Az Ernst Múzeumban

Ha megnézünk egy művészeti arcképet, egy ember jelleme, élete tárul elénk. Egy kiállítás megtekintésekor kibontakozik előttünk az élet ezer apró mozzanata, az emberi élet küzdelmeinek minden öröme és bánata. Idegen emberek sorsát ismerhetjük meg a művészeti alkotásokból.

Művészi életünknek jelentős állomása a *Képzőművészeti Körök II.* országos kiállítása, amely csütörtökön nyílt meg az *Ernst Múzeumban*. A tárlat két év művészi alkotásainak válogatott gyűjteményét mutatja be.

Nagy sikert aratott képeivel egyetemünk hallgatója: *Bugyil Ferenc*. Komoly művészi értéket képvisel az „Önarckép” című szénrajza.

Jó művészi érzékkel oldotta meg feladatát *Markos Vera*. A festőiesen megformált „Öregember” című tanulmányfej rajzában kiválóan érvényesül a fény és árnyék problémájának jó megoldása.

A kiállított képek alkotói többségükben egyszerű dolgozók, akik műveikben a mindennapi élet egyszerű gondjait, örömeit ábrázolják.

A kiállítás megtekintése után elmondhatjuk, hogy ez a két év jelentős fejlődést hozott a „nem hivatásos” festőművészeink életébe.

Veréb Imre

Egyetemünk első évkönyve

Megjelent a Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó kiadásában egyetemünk első évkönyve. Az évkönyv kiadása hazánk felszabadulásának 10. évfordulójához kapcsolódik. Ez évben, amikor felszabadult népünk 10 éves munkáját összegezzük a társadalmi élet minden területén, visszatekintünk egyetemünk hétéves küzdelmekben és munkában gazdag fejlődésére is.

Az évkönyvben megjelent cikkek, tanulmányok — tanszékeink, oktatóink egyre fejlődő és szélesedő tudományos munkájáról, egyetemünk fejlődéséről adnak számot.

Az évkönyv korlátozott példányszámban jelenik meg, ezért helyes, ha oktatóink, érdeklődő dolgozóink, délelőtti és levelező hallgatóink a könyvtárban előre megrendelnék. A könyv terjedelme körülbelü 26 ív, ára kötve 50.— Ft.

TARKA TUDOMÁNY

A balkezes macskák

Egy angol tudós olyan üvegcsőben adott táplálékot hatvan macskának, melyből csak egyik mancsukkal tudták kiszedni a táplálékot. Megállapította, hogy 17 macska csak a jobblábát használta, míg 23 mindig a ballal próbálkozott. — Végül 20 macska hol az egyik, hol a másik mancsát nyújtotta ki. Ezek a tapasztalatok azért érdekesek, mert meghatározzák, hogy az ember idegrendszere általában az agy baloldalán jobban kifejlődött. Távoli őseink, a neandervölgyi emberek koponyájának maradványai azt mutatják, hogy ők már jobbkezesek voltak.

Elektromosság és jellem

Ön miért ingerlékeny és önző? Azért, mert agya théta-hullámokat bocsát ki. A koponyán belüli elektromos kisülések tanulmányozása kimutatta, hogy bizonyos hullámok jelembeli sajátosságokkal vannak kapcsolatban. A théta-hullámok másodpercenként 5—7 rezgésszámmal terjednek és fiatal gyermekeknél észlelhetők, felnőtt korban azonban rendszerint eltűnnek. Egyeseknél időnként újra jelentkeznek. Ez önző és támadó magatartást idéz elő, mely tehát a gyermeki lelkület továbbélésének tekinthető.

Atmoszférikus zsebóra

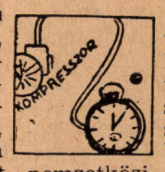

Már régóta gyártanak órákat, melyeket, egy hő hatására kiterjedését változtató fémszál tart mozgásban. A londoni nemzetközi órakiállításon most mutatták be az első atmoszférikus zsebórát, mely felhúzás nélkül működik.

Európai oroszlánok Afrikában

Túlságosan elszaporodtak a zebrák a dél-afrikai Etosha rezervációban. Számuk csökkentését a hatóságok a zebrák természetes ellensége, az oroszlánok szaporításával akarják elérni. Furcsa paradoxon: a vadállatokat egy nyugat-németországi, speciális tenyésztelepről fogják beszerezni. A ketrecben született oroszlán ugyanis olcsóbb, mint az afrikai, melynek elejtése tekintélyes összegbe kerül.

*

Ezeket a híreket a III. éves külker. szakos, francia fő nyelves hallgatók fordították franciáról.

A TDK üléséről

Péter György professzor elvtárs vezetésével december 5-én ülést tartott a statisztikai TDK. Az ülésen meghívott szakértők és tanszéki dolgozók is részt vettek.

Az ülésen *Tóth László* IV. éves statisztikaszakos hallgató tartott előadást: „A programszerű termelés számbavételének néhány problémája a vaskohászatban“ címmel. *Tóth* elvtárs előadásában ismertette a programszerűség fogalmát, jelentőségét és mérésének jelenlegi módszereit. Ezenkívül új mérési módszert javasolt. A részvevők megbírálták és kiegészítették az előadást. *Dredán* elvtárs (Vaskohászati Igazgatóság) megköszönte az igazgatóság nevében a TDK-nak az aktuális kérdés felvetését és a többi között kijelentette, hogy a probléma megoldatlansága részben annak is a következménye, hogy a kohászatban kevés közgazdász dolgozik.

Institóris elvtárs, az *Országos Tervhivatal* részéről szükségesnek tartja a dolgozat megjelentetését — vitaindító cikként — a *Statisztikai Szemlében*.

Farkas elvtárs (KGM) megbírálta a dolgozat néhány hiányosságát, azonban ettől függetlenül értékesnek tartotta. A vitát *Péter* elvtárs zárta be.

Tóth elvtárs dolgozata a Statisztikai Szemle legközelebbi számában megjelenik.

Ay János

IV. évf. statisztika szak,
TDK-titkár.

Letartóztatták Barries Klee guatemalai diákvezetőt s katonai bíróság elé akarják állítani. Sok ország ifjúsági szervezete tiltakozását fejezte ki az emberi jogok ilyen megsértéséért. Legutóbb a mexikói fiatalok küldtek tiltakozó jegyzéket a guatemalai kormányhoz. Havannában pedig az egyetemi diákszövetség tüntetést szervezett a guatemalai követség épülete előtt, követelve Barries Klee szabadonbocsátását.

*

Megtartották a második egyetemi fesztivált Delhiben — az indiai kormány oktatási minisztériumának támogatásával a fesztiválon egy héten át kulturális bemutatót tartottak a különböző egyetemek művészei.

„JÓ“ ISMERŐSÖM

G. T. régi „jó“ ismerősöm. Barátkozásunk olyan volt, mint a lepke élete. Rövid ideig tartott, könnyen elszállt.

Az érettségi szünetben ismerkedtünk meg — az egyik strandon. S attól kezdve *T.* állandóan hívott. Gyere, menjünk fürödni, a srácok már várnak. Focizzunk, ráérünk még tanulni...

Szerencsére szüleim kiszakítottak a „bandából“ — s mint később megtudtam, *T.* több-kevesebb szerencsével leérettségizett. Hallottam, nagynehezen felvették egyetemünkre, azonban hamarosan egy év haladékot kért, s most harmadéves. Hosszú idő után a minap — újra találkoztunk. Dagadtra tömött táskát lógatott a kezében, hóna alatt könyvek lapultak. Gondoltam — úgyis olyan vörösek az álmosságtól szemei — hátha nem vesz észre. De hiába! Már messziről rámkiáltott, beszélgetni kezdtünk. Természetesen ilyenkor az egyetemisták legizgalmasabb problémájáról — a közelgő vizsgákról.

— *Ti mikor kezdtek?*

— *Én már ma.* — jelentette ki nagyhangúan. Mivel látta csodálkozásomat, gyorsan fel is világosított. — *Van egy kis „adósságom“, számvitelből. Nem akarnak vizsgára engedni. Kétszer voltam összesen szemináriumon, dolgozatot írni el sem mentem. Úgyis kirúgtak volna.*

— *Nem lesz most nehéz egyedül felelni?*

— *Dehogynem!* — nevetett T. Majd cinikusan kijelentette: — *Nem érhet meglepetés, mert semmit sem tanultam.*

Később — amikor már *T.* beleegyezett, jó előre, hogy két-három uvéval majdcsak megússza ezt a félévet is, az egyetemről, terveinkről beszélgettünk.

— *Én Pesten maradok* — mondta magabiztosan —, *nem vagyok hajlandó vidékre menni. Valami jó kis exportvállalatot kellene elcsípni, ahol sok a prémium. Csak az a baj, túl sokan vagyunk már közgazdászok. Bár egyedül végeznék* — sóhajtott fel —, *akkor bizonyára jó helyre kerülnék...*

— *És mi történik akkor, ha majd a munkahelyeden könyvelni kell?*

Erről eszébejutott a mai beszámolója és néhány pillanatra elborult az arca. De fölényes mosolya csakhamar legyőzte „elérzékenyülését“.

— *Ma már annyi könyvelő van, aki majd segít...*

— *Illetve helyetted megcsinálja!*

Hál'istennek megérkeztünk az egyetemre. Már éppen búcsúzni készülődtünk, amikor valaki barátságosan a vállamra ütött és egy kedves hang ránkköszöntött. Azonnal ráismertem, *Gy.* volt, egyik barátom. Szintén harmadéves, de mennyivel más. Igazi diák, tele életkedvvel, bizakodással, s emellett jó tanuló.

Évfolyamtársát csak hűvösen üdvözölte. *G. T.* zavartan feszengett. Nem érezte jól magát egy olyan fiú mellett, aki nagyon is jól ismeri. Megnézte óráját, majd Gy.-hez fordult: — Jössz reggelizni?

Gy. a kapu melletti bélyegzőórára pillantott: 8 óra lesz 3 perc múlva.

— *Mindjárt becsengetnek. Jobb lenne, ha előadásra jönnél, megint elkésel...*

— *Na és aztán?...* — húzta meg közömbösen *T.* a vállát, s lassú léptekkel elindult egyedül a menza felé.

Megfogtam *Gy.* karját és megkérdeztem: milyen gyerek? Ő csak legyintett, lemondóan, mint az olyan emberekre, akiken már nehéz segíteni.

Ne sértődjetek meg, kedves olvasóim. Nem rólatok szól! A mi ifjúságunk nem ilyen. De sajnos ma még minden egyetemen vannak ilyen emberek, akik közömbösen topognak egyhelyben — tele cinikus gondolatokkal, beképzelt karriervágyakkal — s nem veszik észre, hogy közben rohan az élet.

— all —

— csak a kezdet nehéz

gül Feri, hosszú kínlódás után felállt, beledobált mindent a táskájába, és elment vacsorázni. Lajos ekkor döbbent rá, hogy társa észrevette az ő fölényét. Nagyon szégyelte magát. Hirtelen egy ötlete támadt. Feri otthagyott táskájába csúsztatta a kidolgozott példákat és átment az alapszervbe tanulni. Közben szidta saját magát, hogy így nem lehet segíteni.

*

Este együtt léptek ki a kapun.

Egyik sem szólt egy szót sem. Ugy mentek, mintha nem ismernék egymást. Pedig összetartoztak. Meleg télikabátjuk majdnem összeért. Várták, majd csak megszólal a másik.

Ferinek eszébe jutott valami. Belenyúlt a táskába és kivett egy teleirkált papírlapot. Szó nélkül odanyújtotta.

Éppen egy lámpa alatt mentek el. Lajos azonnal észrevette, hogy ez az, amit délután belelopott Feri táskájába, — de közömbösséget erőltetve mézte. Hirtelen felkiáltott:

— *Nem jól oldottam meg ezt a példát. Az ördög vigye el, itt rossz.*

— *Hol „toltad“ el?* — *felejtette el azonnal a másik is a durcáskodást és közelebbhajolt.*

Lajosnak megint támadt egy ötlete. Éppen egy italbolt előtt mentek el. A fejével odaintett és úgy próbaképpen megkockáztatta: — *Ott bent világos van, nem mennénk be?*

Egyenesen az álmosszemű pénztárosnőhöz mentek, majd szó nélkül leültek az egyik asztalhoz — összekoccintották a poharaikat, — megenyhült baráti mosollyal — felhajtották a féldecit.

— *Hol a hiba?* — *kezdte most már közvetlenebb hangon Feri.* — *mi lesz velünk, ha már te is tévedsz.*

— *Elkapkodtam* — *vallotta be a másik* — *majd kis gondolkodás után azt mondta:* — *jó lenne egy kicsit matematikázni.*

— *Én is akarok tanulni. Segíthetnél nekem* — *mondta ki végre a nehezen megszülető szót.* — *De itt?*

— *Gyere, menjünk a szállóba. Ott nyugodtan tanulhatunk...*

Kiléptek újra az utcára. A friss késő őszi levegő megcsapta őket, s eszükbe jutott, hogy olyan sok mindent akarnak egymásnak mondani.

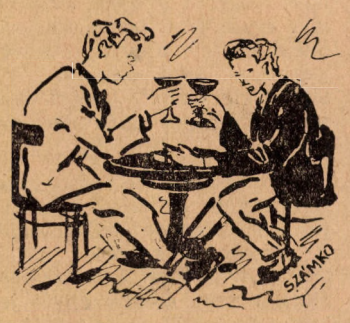

— *A fene egye meg az érzékeny fejed* — *lökte meg kedvesen Feri a barátját.* — *miért nem mindjárt azzal kezdted, hogy segíteni akarsz.*

S ezzel szent lett a béke.

Egymás mellett, halkan beszélgetve elindultak a diákszálló felé...

Braun János

A könnyebb utat választotta

Marczika József elsőéves pénzügyszakos hallgató, néhány hete felkereste az *Általános Közgazdasági Kar Dékáni Hivatalát*, s kérte, engedjék el az egyetemről. Arra hivatkozott, hogy szüleinek szüksége van segítségére. Naponta sürgette az engedélyt. Mivel úgy látták, kérése indokolt, elengedték.

Marczika József elutazása előtt táviratot kapott családjától, melyben értesítették: ne hagyja el az egyetemet. Hallgatótársai is beszéltek vele, de hiába... elutazott.

Marczika a könnyebb utat választotta. Irt egy hallgatótársának, hogy szülei akarata ellenére otthonmarad, s termelőszövetkezetbe könyvelőnek helyezkedik el.

Marczika József jó tanuló volt. Jó eredménnyel érettségizett és első zárthelyi dolgozatait is sikeresen írta meg. Nem azért ment el, mert nehéz volt neki az egyetemi élet. Tehát nem a képességében, hanem az akaratában volt a hiba. Társai igyekeztek meggyőzni. Elmondták neki, hogy helyette más tanulhatna, s az bizonyára megállná a helyét. Nem törődött ezzel sem, elment.

Képzeljétek helyébe magatokat. Mit szólnának szüleitek, ha azzal állnátok eléjük: ki akarok maradni az egyetemről. Helyeselnék? Nem, bizonyára nem! Minden hallgatót családja azzal indított útnak az egyetemre: tanulj szorgalmasan, ne hozz szégyent ránk, használd ki azt a lehetőséget, melyben neked részed lehet. Igen, ezt várják tőlünk és *Marczikától* is ezt várták. Államunk minden segítséget megadott neki is. Nem kért tőle mást, csak azt, hogy becsületesen tanuljon. A múltban sok munkás- és parasztfiatal tanult volna, de nem kaptak rá lehetőséget. *Marczika Józsefnek* megvolt adva a lehetőség, de eldobta, megfutamodott.

Azok a hallgatók, akik *Marczika József* elhatározásához hasonló gondolatokkal foglalkoznak, ne feledkezzenek meg magukról, családjukról, államukról.

— *Kotányi* —

Az Olasz Diákok Nemzeti Szövetségének megszüntetésére a milánói egyetem rektora (Gomelli atya) nyilt levelet intézett a parlament oktatási bizottságához, amelyben kéri, hogy vessék el azt a törvényjavaslatot, amely a diákszövetségnek hivatalos jelleget biztosítana. Szerinte a diákság nemzeti szövetségére nincs szükség. A helyi szervek elegendőek a diákság ügyeinek intézésére. A diákszövetség veszedelmes politikai tényezővé válhat.

A TITKÁRNŐ

Vészi Endre új darabjának a „*Titkárnő*”-nek problémája igazán élénk és mai. Az Illatimpex külkereskedelmi vállalathoz új titkárnő kerül, a fiatal csinos, és talpraesett *Márton Ferencné*. *Tarczali Zsigmond* igazgató, akinek különben már érettségizendő fia van, beleszeret, de Mártonné is erős vonzalmat érez főnöke iránt. Ezután a darab „számos mulatságos buktatón viszi át őket, míg meg nem oldódik a konfliktus”. A két ember, a titkárnő és az igazgató elválik egymástól. A műsorfüzet, mely közli a darab rövid tartalmát, az előbbi idézőjelbe tett szavakkal akarja leleplezni, hogy nem tudja, miért váltak el. Én sem tudom!

A kiinduló probléma helyes és igaz, megoldása viszont álmegoldás, rosszul sikerült happy end. A szerző azt akarja bemutatni, hogy két embert hogyan térít vissza helyes útra a kollektíva, a saját házastársuk iránt érzett szeretet. Az utóbbit mindjárt el is kell vetnünk, mert az igazgató a végén sem szereti feleségét és *Mártonné* nagy hirtelen visszajött szerelme férje iránt sem túlságosan valószerű, bár lehet, hogy ebben főként *Ferrari* játéka a hibás.

A kollektiva hogy térít helyes útra? Amint a darabból kiderül, „indirekt módszerrel”. Magyarul fúrással. Mikor a csinos fiatalasszony bekerül a vállalathoz, rögtön megindul ellene az áskálódás, úgyhogy férje, mindent háromszorosan nagyítva halljon meg. És a kollektiva minden tagja él ezzel az indirekt módszerrel. Még *Kuzmanek*, a személyzeti osztály főnöke is, aki különben a legbecsületesebb s legjobbakaratú ember a darabban, egyízben nem azzal akarja barátját meggyőzni, hogy rámutat szerelmének értelmetlenségére, vagy helytelenségére, hanem azzal, hogy megkérdezi tőle: „hát a látszat, az semmi?”

Így persze még akkor is, ha *Mártonné* és az igazgató közti kapcsolat szétszakítása logikus, — lélektanilag indokolt lenne, akkor is azt éreznénk, hogy „aki fúr az győz”! Persze a szakítás indokolatlan, senki sem tudja miért történt. Az igazgató, s titkárnője sem. Azt sem lehet tudni, a happy end kinek hozott boldogságot. Egy valakinek hozott: a darab legellenszenvesebb alakjának, a régi titkárnőnek.

A megoldatlanságot segíti az is, hogy nem tudjuk, a két főszereplő végeredményben milyen ember. Csak a körvonalaikat látjuk. Az epizódfigurák sokkal hitelesebben vannak megrajzolva. Gyakori megjelenésük alkalmával viszont az jut az ember eszébe, hogy ők az a vastag bunda, amelyet egy cingár alak azért vesz fel, hogy kövérebbnek látsszon.

Színhely is lehet felesleges, nemcsak szereplő. Ilyen a darabban a hálószoba. Nem Veres Péternek a Rokonok és Hintonjáró szerelem ágyjelenetei ellen emelt szavait akarom itt megismételni, hanem arra rámutatni, hogy az az esti beszélgetés éppúgy elképzelhető lett volna vacsoránál ülve — nem római módra ágyak társaságában vacsorázva, mint itt — s ezzel megszabadultunk volna attól a szellemtelen, ízléstelen látványtól, amit *Mester János* nyújtott hosszú hálóingjében.

Ferrari különben három felvonás közül kettőben nem játszik meggyőzően. Csak addig volt jó, míg maga sem tudta kit szeret, az igazgatót, vagy a férjét, mikor azonban azt bizonygatta férjének, hogy őszintén szereti, férje elhitte, mert így van a szövegkönyvben, a nézők azonban nem.

A többi színészről is pár szót! Az öregebbek jók voltak, a fiatalok gyengébbek. Legjobb volt *Somogyi Erzsi*, az anyós szerepében, zamatos és egyéni ízű játékával, és *Ladányi Ferenc*, aki az igazgatót alakította. Nagy sikert aratott még a személyzeti osztályvezető alakja *Tompa Sándor* bölcs, igazán emberi nyugodt megjelenésével.

Nem akartam számból egyszerre hideget és meleget fújni, ezért csak a darab hibáiról beszéltem. Remélem azonban, hogy van az enyémmel ellentétes vélemény is. A kettő ütközéséből majd kialakul a tárgyilagos értékelés.

Szecskó Tamás

RÁDIÓÉPÍTŐK

A MÖHOSZ előtt, a folyosón hosszú ejtőernyő feküdt. A halvány nylonszál tompán csillogott a lámpák fényében s a két végénél fiatalok álltak.

— Húzd meg. Most hajtsd oda ezt a részét — parancsolta egy erős hang és a fiatalok engedelmeskedtek.

Másnap felkerestem a MÖHOSZ-t. Meglepődtem, amikor beléptem az ajtón. Fenn a magasban kikötött sirály keringett és fölette pedig igazi ejtőernyő lebegett. A falakon körben rajzok, szemléltető táblák, kitüntetések, s emléklapok láthatók. Csupa, csupa dicséret. Az asztaloknál fiúk és lányok ültek, dominóztak, sakkoztak. Néhány fiatal a rádiót hallgatta.

— Irjatok rólunk is — fordult felém az egyik fiú. — Hisz azt már mindenki tudja, hogy ejtőernyős bajnokunk, jól működő szakosztályunk van, de rólunk rádiósokról keveset tudnak.

— Mióta működtök?

— Már évek óta képezünk ki rádióépítőket. Nemrégiben kezdtük az alapfokú oktatást. Sajnos kevés a jelentkező, pedig nagyon érdekes az építés — gyere nézd meg, itt a sok fontos alkatrész kihasználatlanul — invitált az egyik szekrényhez.

Sorba adogatta kezembe a forgókondenzátorokat, hálózati trafókat, különböző nagyságú dinamikus kapcsolókat, rádiócsöveket.

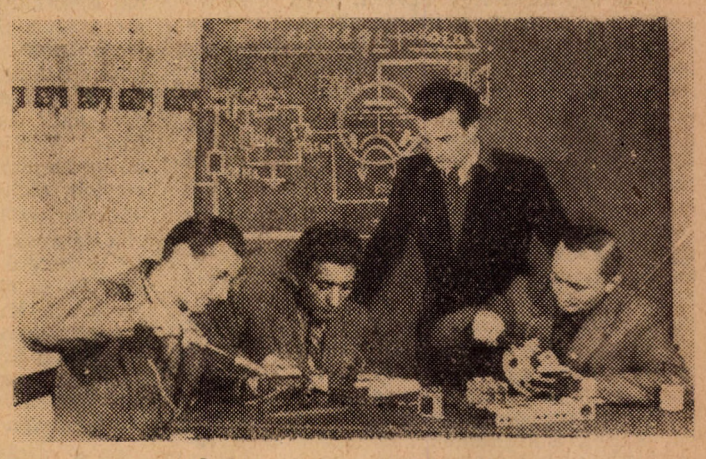

Épül a 2+1-es vevőkészülék

— Nagyon szívesen látunk mindenkit — folytatja. — Az alapfokúak hamarosan elkezdik építeni első készülékeiket s a haladók pedig 2+1-es vevőkészüléket készítenek.

Kicsit gondolkoztam, majd megkérdeztem:

— Nem unalmas és hosszadalmas, mire elkészül az első készülék?

A rádiós mosolygott, majd megnyugtatott.

— Néhány órai elméleti oktatás után hozzákezdünk — természetesen a rádió működése fő elveinek ismerete után — a kristálydetektoros szereléséhez.

— El sem tudod képzelni, milyen boldog érzés meghallani a magunk-készítette vevő hangját — szólt közbe egy másik fiú. — Sőt annyira lehet tökéletesíteni a készüléket, hogy 5—6 állomást fogjon.

— Milyen eredményeket értetek el idáig?

— Az elmúlt oktatási évben — válaszol Alcsics István, a IV. éves iparszakos hallgató, aki a haladók foglalkozását vezeti — 17 elvtárs nyert középfokú rádióamatőr képesítést. Az idén már megkezdtük a 2+1-es vevőkészülék építését is. Ez már világvevő rádió lesz...

Beszélgettünk. A nehézségekről, arról, hogy kevesen vannak, s arról, hogy bárkit szívesen látnak. Természetesen lányok is jöhetnek.

Vidám hanggal telt meg a szoba, újabb fiatalok érkeztek. Asztal köré ültek, s megkezdődött az oktatás...

Már az ajtónál voltam, mikor valaki utánam kiáltott.

— A repülőmodellezők nem is érdekelnek?

— Legközelebb azokról írunk — ígértem meg és bizakodva hozzáfűztem: — addigra remélem már a rádiósok is többen lesznek.

Nem az egyetemnek, az életnek tanulnak

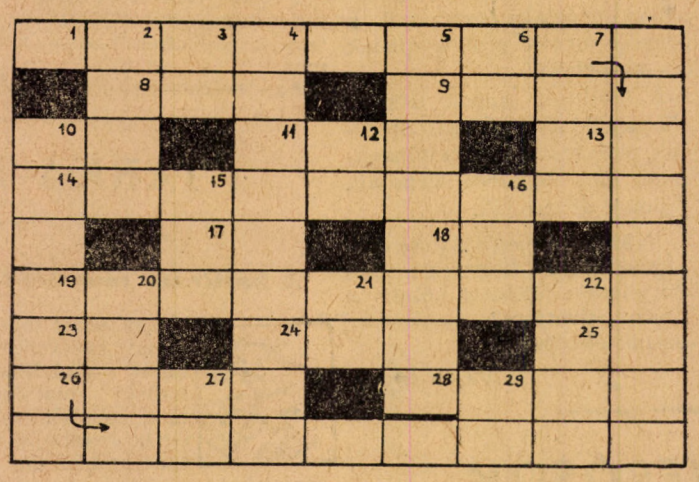

Vízszintes: 1. Ajánlás a függ. 10. vizsgáihoz, 8. Német ő — nőnemben. 9. Előkelő. 10. Görög betű. 11. Nilus — franciául. 13. Re párja. 14. Ez nem jó vizsgajegy. 17. R. Y. 18. 3., 14., 19. Megfutamodik. 23. Leánya férje. 24. Figyel. 25. Háziállat — népiesen. 26. Kinek nem .... 28. Teknő — keverve.

Függőleges: 2. Román folyó. 3. Évi — magánhangzói. 4. Nem orosz S! 5. Argentin film (utolsó kockába két betű). 6. Nagy Lajos. 7. Tó Kanadában. 12. Igazoló Testület. 15. Végtelen érme! 20. Vadászni. 21. Tiltószó. 22. Nem állón! 27. G. Z. 29. Te és ő.

HELYESBÍTÉS

A Közgazdász 1955. október 26-án megjelent számában „Lesz-e DISZ-szervezet az Általános Kar III. évfolyamán” cím alatt cikket közölt az említett alapszervezet munkájáról. A cikkben félreértésen alapul az a megállapítás, hogy Pápai János elvtárs nem vállalta a titkári teendők ellátását, mert Pápai elvtársat a folyó tanévben nem is bízták meg e teendők ellátásával.

Szerkesztőség

Ejnye-ejnye

Hasznos a kritika. Ezt bizonyítja, hogy a büfénk munkája már a gyógyulás tüneteit mutatja. „Csupán” a kenyérellátás körül van még némi hiba. Ugyanis a kenyeret még nem hozták, vagy éppen most fogyott el — hallhatjuk a jól ismert mondást büfénk dolgozóitól. Így olajos lángosra kenhetjük a vajat, vagy kekszszel falatozhatjuk szalonnánkat. De ha sokáig így megy, elfogy a keksz is, s marad a krémes. Szalonna mellé nem is olyan krémes!!! (Ingyenes gyomormosás a Rókusban.)

*

Ha valaki ellátogat a Makarenkó utcai diákotthonba, hamisítatlan északi-sarki légkör fogadja. Bár a folyosókon nem cammognak jegesmedvék, a fürdőszobákban sem lubickolnak fókák, (ettől lehetnénk még az Állatkertben is), mégis a hálószobák egy sarki expedíció pihenőhelyéhez hasonlítanak. Az ágyakon takaró alatt pulóverbe öltözött, sálba bugyolált hallgatók vacognak.

Ha új mélyhűtési módszereket akarnak alkalmazni, mégsem kéne vele a diákszállóban kísérletezni.

Szép a lelkesedés, de azért mégsem kell a dohányzásért annyira lelkesedni, hogy az előadás alatt dohányozzunk a termekben. Talán ki lehet bírni 50 percet cigaretta nélkül. Mindenesetre próbáljuk meg.

*

Ohne ász! Ötven fillér! Lapot kérek. — folytatta az egyik kártyázó s gondosan összeszámolta lapjait. Elég! Szólt, s a bankárra nézett. A „bankár” felvágta lapját, s hangosan számolt: hét, tíz, tizennyolc, huszonegy. Két ász nyert! S partnerei mindent megmagyarázó kézmozdulattal tolták a „bankba” a tételeket.

Nem! Nem a Ferencváros egyik kocsmájának elhagyott zugában vagyunk, hanem a Makarenkó utcai diákotthon egyik szobájában. Talán mégsem kell az ösztöndíjat így kamatoztatni. Főként a vesztes terhére.

Sikertelen csúcskísérlet...

A minap a büfé közelében lázas, zsibongó tömegre leszek figyelmes.

„Verekedés? Vagy tán autogramot osztogatnak a Kinizsi aranylábú gyerekei?” — morfondirozok, mig oda nem érek. „Gyerünk apukám, már csak tíz van!” — ilyen felkiáltásokat hallok. Végképp nem értem... Miből van még tíz, és ki az a bizonyos „apukám?“

Vérre menő közelharcban sikerül beverekednem magam a tömeg közepébe. És most jól fogóddz meg kedves olvasó! A krémeszabálás vi- lágrekorddöntési kísérlete zajlik le a sok érdeklődő előtt. A „hős” F. I. elsőéves hallgató. Fülig krémes, szeme kidülledt, vanilia illata lengi körül. Arcán az „Enni, vagy nem enni” — hamleti kérdése tükröződik. A huszonharmadiknál tart. Hajrá! Mindent bele! Zeng, zúg a biztatás. Közben megtudom, hogy fogadásból eszik ez a kiváló fiú. Szóval pénzért. (És még merje valaki azt állítani, hogy nálunk nincsenek „profik“)... A hangulat egyre forróbb lesz: már csak tíz, már csak nyolc... Rá, rá, hajrá! A fiú remek technikával szürcsöli orrán, száján át a krémest. De jaj! Mit látok kedves olvasóim?! Versenyzőnk arca eltorzul, ereje lankad, pedig a győzelem küszöbén van már. Fúj biró!... ízé, bocsánat, ez nem focimeccs. Aztán... (ezt nem éljük túl) feladja a versenyt, és tántorgó léptekkel megindul az öltöző, akarom mondani a mellékhelyiség felé...

T. E.

Női kosarasainkról...

A II. kerületi bajnokságban résztvevő kosaras csapatunk gerincét a felosztott ifjúsági és a megmaradt felnőtt csapat játékosai alkották.

Az elmúlt bajnoki idényben a csapat tíz mérkőzést játszott, amelyek közül hármat megnyert, s a többit elvesztette. Mindezek ellenére meg kell állapítani — az egész idény, de különösen az utolsó forduló alapján — hogy a csapat többre is képes. Ehhez azonban rendszeres és fegyelmezett edzésekre van szükség, ami az elmúlt idényben sokszor hiányzott.

A csapat játékának eredményességére káros hatással van, hogy nincs megfelelő középjátékos. Nagyon sok értékes pont veszett el a kihagyott helyzetek miatt.

A következő bajnoki fordulóig még van idő és így minden lehetőség megvan arra, hogy a csapat jól felkészüljön a mérkőzésre és jobb eredményeket érjen el.

A csapatnak nyolc tagja van, ebből egy dolgozó, három a **Fazekas M. G.** tanulója, négyen pedig egyetemünk hallgatói. A bajnoki idényben kiváló teljesítményt nem találtunk, s emellett az egyes versenyzők szereplése is ingadozó volt. A legtöbb kosarat **Benes G.** és **Obert M.** szerezték. Szorgalmas munkájukért dicséretet érdemelnek rajtuk kívül még **Skvarenina E.** és **Kuba E.**

Reméljük, a csapat a következő idényben szorgalmasabb edzések után eredményesebben fog szerepelni, hiszen a játékosok képességei alapján erre a lehetőség megvan.

Jó szereplésükhöz sok sikert kívánunk.

Kuba Erzsébet

Kolozsy Éva

Obert Magdolna

ZENEÉRTŐK

AZ ELŐZMÉNY az volt, hogy rájöttem saját műveletlenségemre, tudatlanságomra. Nagy probléma a hallgatók között a műveltség kérdése. Nem akarom, hogy lenézzenek, s mivel különösen a zene világa volt ismeretlen számomra, úgy döntöttem, hogy szétnézek egy kicsit, ismerkedni fogok a zenével. Mivel az ilyesmihez egy tapasztaltabb segítőtárs is kell, elhatároztam, hogy megkérem *Pistát*, (aki egyébként szemináriumi kollégám is) legyen segítségemre. Ő úgyis többször tett félre nem érthető célzásokat nagyfokú zenei műveltségére.

*

CSÜTÖRTÖKÖN este, háromnegyed hétkor találkoztunk a *Gólyavár* bejáratánál. A műsoron sok híres darab szerepelt. Elsőnek *Saint-Saens: Hattyú* című szerzeményét jelentették be. *Pista* a táblákon hirdetett dohánytilalom ellenére rágyújtott, kifújta a füstöt, komoly arcot öltött, melyen feszült figyelem és rajongás váltogatta egymást. Már régóta csodáltam az olyan embereket, akiknek a zene olyan, mint a festmény. Akik, mikor a hangot hallják, maguk előtt látják a mezőt tarka virágokkal, a ragyogó napsütésben cikkázó lepkékkel, vagy a viharos éjszakát, a tájat megmegvilágító villámaival; érzik a napfény áradó melegét, vagy a szél jeges süvöltését. Megkérdeztem barátomtól: tényleg lehet ezt látni, érezni. Ő ezt felelte:

— „*Persze, te szamár. A zene az beszél, fest, a zene a legnagyobb kifejezőerejű művészet*“.

ÉN SZAMÁR! Eddig mindezt nem láttam magam előtt. Legfeljebb tetszett a dallam. De majd most...

Míg a terem el nem csendesedett, Pista beszélt:

— „*Saint-Saensnak ezt a művét még nem ismerem, de bizonyára gyönyörű lesz*“ — s olyan arcot vágott hozzá, amit ha józanérzésű ember meglát, mindjárt ütni akar.

Bizonyára... gondoltam, s közben elcsendesedett a terem, megszólalt a zene. Az első 6—7 percig meredten figyeltem, koncentráltam, de a hattyú nem volt sehol. *Pista*, aki eddig csendben, átszellemült arccal ült mellettem, megszólalt:

— „*Hallod? Szinte érzem, a friss tóparti levegőt, hallom a tó partján a víz csobogását, magam előtt látom a víz tükrén tovasuhanó hattyút!*“

Nem tudtam elképzelni, hogy valaki mást is érezhet itt, mint meleget és cigarettafüstöt. S ő látja a hattyút! Én miért nem látom?

PISTA PEDIG egyre beszélt, s éreztem, hogy mennyivel különb nálam. Lelkileg teljesen összeroskadtam, nem tudtam, mit csinálják. Hát ilyen szerencsétlen vagyok? Ennyire nincs semmi zenei érzésem. Semmi fantáziám? Mennyivel különb nálam ez a fiú (bár egy kicsit undok s beképzelt), mennyire érti a zene nyelvét!

— „*Figyeld ezt a melódiát. Tökéletesen kifejezi a hattyú lágy mozgását.*“

Ujabb elkeseredést öntött szívembe. A rossz hangulattól már nem is tudtam jóformán a zenére figyelni. Éppen arra gondoltam, hogy sohasem fogok igazán megismerkedni a zenével, sohasem fogom igazán élvezni, amikor megszólalt a mikrofonban a bemondó hangja.

— „*Elnézést kérünk kedves hallgatóink, véletlen lemezcsere folytán Brahms: Akadémiai nyitányát hallották. Műsorunk következő száma: Saint-Saens: a „Hattyú”.*

Azt hiszem, mondanom sem kell, hogy zenei kiránduláson aznap voltam *Pistával* utoljára.

—ász—

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem párt- és DISZ-bizottságának, egyetemi tanácsának és szakszervezeti bizottságának lapja.

Szerkeszti: a szerkesztőbizottság. Felelős szerkesztő: Illés János.

Szerkesztőség: Budapest, IX., Dimitrov tér 8. I. emelet 111.

Telefon: 186—850/197-es mellék

Kiadja: a Budapesti Lapkiadó Vállalat, Budapest, VIII., Blaha Lujza tér 3.

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd u. 6

Felelős vezető: Kulcsár Mihály.